

ÁJA.

hogy nagyon
 Egész katalo-
 n-, Eggenber-
 elki András
 Hevesi Lajos.
 int vonzó és
 tom. — Fii-
 m. — Bern-
 ugyan hibá-
 maladtok, nem
 — W. S. A
 gos. Mentül
 sány Gyula.
 t vissza hoz-
 e szállhatott
 t. S ha a meg-
 est fogtok esa-
 ben aztán ird
 Sokszor kije-
 nel foglalkozó
 második ellen.
 öl, nem volna
 le nem szaba-
 li nem; ezzel
 érünk. Tégy
 zönöm. — K.
 szerető mama

rendetlen irás
nem jöhetnek

óczy Etelka
 t 473 frt 62
 62 kr., és 1

avára: Lat-

ra: Latkóczy

k mutatva a

kegyes ada-
gó bácsi.

enaem-épület.
szv. társulat.

KIS LOVAG. (Lásd a 140. lapon.)

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Egy látszott, mind a ketten örülnek a találkozásnak. Berti legalább kétszeresen örült, hogy a táskát megmentette, mert ezzel a jó öreg urnak tett szolgálatot, ki oly nyájas volt a minap iránta. De az öreg óvatos volt és nem hitt el rögtön mindent, amit látott. Azért legelőször is azt kérde:

— És honnan tudad, hogy e táskában fontos papírosok vannak, hogy az enyéim és hogy én hol lakom?

— Abból én, az igazat megvallva, nagyon keveset tudtam. A táskára ráismertem, mert reggel egy kocsiban utaztam ezzel az urral s ő említette, hogy nagyon fontos és sürgető irások vannak a táskában. Mikor most az utcán belém ütközött s én aztán a táskát megtaláltam, eszembe jutott, amit utközben hallottam; mivel pedig nem tudtam, kicsoda ez az ur és hol lakik, gyorsan beugrottam egy kocsiba és meghagytam a kocsinak, hajtson mindig az után a koci után, melyet neki mutattam. Ennyi az egész.

— Nem, még ez nem az egész, még beszélnem kell veled. Jöjj be az irodámba.

Gyönyörűen bútorozott irodába léptek s az öreg így szólt a segédjéhez:

— Adja ide az iratokat, mindjárt aláírom, aztán el fogja intézni. Ennek a fiúnak pedig köszönje meg, hogy olyan nagy szolgálatot tett önnek. Nélküle most nagy bajban volna.

A segéd meg is köszönte szívesen, ámbar Berti váltig mondogatta, hogy

szóra sem érdemes. Morvai pár perc alatt elkészült a dolgával s az irásokat átadta a segédnek, komoly hangon mondva:

— Most már végezze a többit. De jobban vigyázzon, mert Berti nem lesz mindig a háta mögött, hogy kiségitse a veszedelemből.

A segéd elpirult és kiment. Az öreg pedig így szólt Bertihez:

— Most már, fiatal barátom, beszéljünk egy kicsit. Te most igen nagy szolgálatot tettél nekem... nem is tudod, milyen nagyot. Mondd, mit tehetnék én viszont a te kedvedért?

Berti kissé elpirult, aztán elszántan felelé:

— Hát... hát csakugyan volna egy kérésem. Mikor az imént beültem a bérkocsiba, nem gondoltam arra, hogy nincs nálam pénz... hát nagyon kérném, fizesse ki helyettem a bérkocsist.

— Az természetes, fiam. Az én dolgomban jártál, hát az én kötelességem kifizetni. Itt van egy öt forintos, add oda neki, aztán jöjj vissza.

Berti kissé habozva állt meg.

— Bocsánatot kérek, mondá végre, igazán nagyon sajnálom, de már eddig mulasztottam egy kis időt. Még dolgom van, vissza kell térnem nagybátyámhoz, nem maradhatok itt tovább.

— Már pedig itt kell még maradnod, kedves kis barátom. Ne félj semmit, majd beszélek én a nagybátyáddal és megmagyarázom neki, hogy én tartottalak viszsza. Egyébiránt elhiszi ő azt neked is, tudja, hogy igazat szoktál beszélni. Tehát csak jöjj szépen vissza, mert valamit kér-

dezni akarok. A kocsisnak pedig add oda az ötöst, legyen neki is jó napja.

Berti látta, hogy illetlenség volna nem engedelmeskedni az öreg urnak, mikor ez magára vállalja, hogy majd elintézi a dolgot Gerő bácsival. Kifizette hát a bérkocsist, aztán visszatért. Az öreg ur barátságosan karon fogta és egy másik szobába vezette, hol gazdagon terített asztalhoz ültek. Pompás oszonna volt s Berti bizony nem nagyon kináltatta magát, jó étvágya volt; látta, hogy az öreg ur igazán szívesen kínálja, hát jóízűen bele is fogott. A öreg ur maga is segített egy kicsit, közben pedig így szólt:

— És most, kedves fiam, valld meg nekem őszintén, miért utasítottad vissza meghívásomat, hogy pár hétre hozzám jöjjetek falura? Féltél, hogy nagybátyád megharagszik?

— Nem... nem épen azért...

— Nos hát miért? Mondd meg igazán.

— Itt megmondhatom... Azért nem ohajtottam menni, mert együtt lettünk volna a Gerő bácsi fiaival, s én bizonyosan tudom, hogy ez nekik nem lett volna kedvökre, nem lettek volna szívesek hozzám és testvéremhez, meg a jó kis Ágneshez és így egyikünk sem töltötte volna kellemesen az időt. Aztán meg Elek bizonyosan nagyon szerencsétlennek érezte volna magát, mert épen azelőtt mondta...

— Mit mondott?

— Hát... no, ez már nem is igen tartozik ide... sőt talán nem is szabad megmondanom.

— De én akarom, hogy megmond, szólt Morvai komolyan. Én régi jó barátja

voltam atyátoknak, jogom van hozzá, hogy előttem ne titkolózzál. Tehát csak ki vele, mit mondott Elek?

— Hát... hát ő olyanformán gondolkodik, hogy... izé... nem szeret azokkal találkozni, akik ismertek minket, amikor még gazdagok voltunk... azt hiszi, hogy ezek most lenéznek, megvetnek, mert szegények vagyunk. Elek kissé nagyon is érzékeny... no, az bizonyos, hogy nagyon szerencsétlennek érezte volna magát, ha unokatestvéreink, a Gerő bácsi fiai, úgy bántak volna vele, mint velem szoktak. Ezt én tudtam, azért nem akartam, hogy menjünk a kirándulásra.

Az öreg ur figyelmesen hallgatta e szavakat s nem mondta sem azt, hogy helyes, sem azt, hogy nem helyes, csak nézte merően Bertit, a ki pedig most már nyugtalankodni kezdett, hogy nagyon elkésik, Gerő bácsi haragudni fog. Azért tehát szerényen kérdé, szabad-e már távoznia?

— Mindjárt, fiam. De még nem is mondtad, micsoda jutalmat kívánsz azért, hogy elnoztad a táskát?

Berti kissé elpirult s majdhogy sértve nem érezte magát. De aztán nyiltan felelé:

— Hogy gondolhattam volna én jutalomra? A táska másé volt, véletlenül tudtam, hogy nagy baj volna az elveszése, hát elhoztam ide, nem is gyanítva, hogy épen atyám régi jó barátjának teszek szíveséget... hanem így még inkább örvendek rajta... kivált mikor még azt a szegény bérkocsist is olyan boldoggá tette Morvai ur.

— Micsoda? Miről beszélsz?

— Mikor oda adtam az ötöst a bérkocsisnak, eleinte vissza akart adni belőle, mikor pedig mondtam, hogy övé az egész, majdnem sirt örömeben és azt mondta: »Az Isten áldja meg azt a jó urat, a ki adta, és magát is, ifuracskám, ki által ezt szereztem... most már haza mehetek, megkerestem a mai napra valót bőven, szegény feleségem otthon halálán fekszik;

haza mehetek hozzá, vehetek neki orvosságot.« Ennek úgy megörültem, hogy azt sem bánom, ha Gerő bácsi megpirongat egy kicsit.

Az öreg Morvai megint csak nézte, sokáig nézte a Berti őszinte, becsületes arcát, bólingatott a fejével s végre megszólalt:

— Igazad van fiam, jól teszed, ha

AZ ELSŐ NADRÁG. (Lásd a 134. lapon.)

örülsz. Lásd, a jó és becsületes cselekedet olyan, mintha kövecskét dobsz a tóba: eleinte csak kicsike karika támad, de mindig nagyobbra és nagyobbra nő és végre elterjed az egész víz fölé. Az élet is olyan, mint a tó s a ki jót tesz, maga sem tudja, meddig terjed jó tettének hatása. Te jót tettél velem, mikor azt a tás-

kát elhoztad; a segédemnek megmentetted az állását és becsületét, mert gyanuba keveredett volna, hogy valami gonoszságot követett el a fontos és nagy értékű papirosokkal; annak a szegény bérkocsisnak pedig a legnagyobb örömet szerezted. Ha nem szánod rá magadat gyorsan és okosan a helyes tetre, sokan szomorkodná-

nek most. Nagyon derekasan, nagyon szépen cselekedtél. Most menj haza, végezd tovább dolgaidat, nagybátyádnak beszéld el ami történt és jövőre is, kedves fiam, cselekedjél mindig úgy mint most: becsületesen és okosan, nem azért, hogy jutalmat kapj érte, hanem mert így illik a derék és becsületes emberhez. Isten veled, kedves fiam.

Bertinek nagyon jól esett e szavakat hallania. A komoly öreg ur e dicsérete

többet ért neki, mint akármiféle más jutalom.

Illedelmesen elbucszott és sietett vissza az irodába. Hanem a mint ide közeledett, kissé mégis aggódni kezdett hosszas kimaradása miatt; azt hitte, ropant bünt követett el: a többi segítők, tanulók mind szörnyüködni fognak. Az igazat megvallva, biz' azok közül egyik sem törődött vele s mikor belépett, oda sem néztek, legföljebb azt gondolta

GYORS UTAZÁS. (Lásd a 143. lapon.)

egyik-másik, hogy bizonyosan Gerő bácsi küldte Bertit valahová. Hanem maga Gerő bácsi, az csakugyan komoly, szigorú arcot mutatott, mikor Bertit belépett a szobába s Bertit látta, hogy itt nincs rendben a szénája. Nem is csalódott, mert Gerő bácsi összeránczott homlokkal, kemény hangon kérde:

— Hát te hol kalandozol munka idején? Több mint egy órája, hogy oda vagy? Hol voltál?

Bertit elmondta őszintén és igazán az egészséget, még pedig, hogy Gerő bácsi

jól megértse, elmondta a kezdettől fogva, mikor a vasuti kocsiban találkozott azzal az urral és hallotta emlegetni a fontos papirosokat, aztán találkozását az utcán és hogy szerencsés véletlen által épen a jó Morvai urnak tett szolgálatot. Hanem, a mint ezt elbeszélte, csodálkozva látta, hogy Gerő bácsi nemcsak nem engesztelődik meg, hanem egyre szigorubban, haragosabban tekint rá.

De még inkább csodálkozott Bertit, mikor aztán Gerő bácsi megszólalt és ezeket mondá:

— Valóban nem hittem, hogy eny-nyire csalatkozni fogok benned. Azt hittem, hűséges, derék, okos fiu vagy, megérdemled, hogy megsegitselek, szerencséhez juttattalak, háladatos leszel jószágomért. De most látom, hogy ugyancsak hálátlanra vesztegetem a jószágomat; ravasz, szenteskedő ficzko vagy és még kötelességedet sem teljesited. Nem tudod-e, hogy a munkaidő alatt nem szabad mások dolgában eljárnod? Én fizetlek, tartalak, itt kell végezned kötelességedet, a többi pedig nem a te gondod. Ha talál-
 tad azt a táskát, tartoztál volna behozni azt ide hozzám, a többit én majd elintéztem volna. Hanem persze, ravaszkodáson járt az eszed, nem arra gondoltál, hogy gazdád-
 náknak és nagybátyádnak engedelmességjél, hanem arra gondoltál, hogy behizelegjed magad a gazdag öreg Morvainál. Mi közöd volt hozzá, kié az a táska? Ugy-é, erre nem tudsz felelni, mert látod, hogy rajta kaptalak! Képmutató, rosz fiu vagy és félek, hibát követtem el, mikor ide fogadtalak magamhoz, mert csak szomorúságot fogok veled megérni.

— Na, na Gerő barátom, nem olyan nagy a veszedelem, szólalt meg ekkor valaki az ajtóból.

Észre sem vették beszédközben, hogy az öreg Morvai már néhány percze ott áll és hallja, mit beszél az ő Gerő barátja. Most aztán végre előlépett.

— Mondom, nem olyan nagy a veszedelem, kedves Gerő barátom s én nem is hiszem, hogy Berti miatt valaha szomorúság érné. Amit Berti tett, azt nagyon helyesen, becsületesen és okosan tette és ha itt mulasztott is egy kis időt, az nem

lehet valami nagy baj. Ne busulj kedves Berti öcsém, nagybátyád mindjárt másképp fog gondolkozni felőled, csak egy kicsit beszélgessek veled.

Az öreg ur kényelmesen elhelyezkedett egy karos székben, nem is várva, hogy kinálják. Gerő bácsi bizony nem szivesen látta ezuttal, kivált hogy szavait is meghallotta a vendég; de boszúságát eltitkolta, mert baj lett volna megharagítani a hatalmas jó barátot. Mikor tehát látta, hogy Morvai leül és beszélgetésre készül, melynél bizonyosan nincs szükség Bertire, elővett egy levelet és Bertinek adta.

— Az alatt elvégezheted ezt... vidd e levelet ahhoz a kinek czimezve van és kérj választ.

(Folytatása következik.)

AZ ELSŐ NADRÁG.

(Képpel a 132. lapon.)

TYÜH Laczika! Már nem néznek
 Ezen túl le tégedet —
 Nem vagy már te holmi kicsi,
 Inczinfincz apró gyerek!

*Nem jársz te már szoknyácskában,
 Mint afféle leányka!
 Attól tartok, Laczikám, hogy
 Te nézel le reánk ma!*

*Eszteendőre vagy kettőre
 Vagy tízre — nem nagy dolog! —
 Piczi piros szácskád fölött
 Göndör bajusz nőni fog.*

*Hanem addig — persze, addig
 Sok nadrágot nyűsz te még;
 De férfi-sort megkezedni
 Ez a kurta is elég!*

A FEHÉR TYUK.

— Mese, négy képpel. —

JOLÁNKA, amint a félhomályos szobában a kandallóban lobogó tüzet nézte, meg nem állhatta, hogy még utólag is nagyot ne nevéssen. Hogy is ne, mikor oly ügyesen kivágta magát a bajból!

— A tyuk tette, bizonyosan a fehér tyuk, a gonosz! Ni, ott röpül ki!

És elhitték. Már hogy ne hitték volna el, mikor ő mondta, a fehér tyuk pedig sietve menekült, mint a ki érzi, hogy bűnös cselekedetet követett el. Mert az bizonyos, hogy nagy hiba megcsipkedni a friss tortát, melyet a mama holnapra a vendégeknek készített. Oda volt kitéve a frissen sült torta a tornác asztalára, hogy hüljön, ott pedig nem járt más senki, csak Jolánka, meg az az elkényeztetett fehér tyukocska, melyet mindenki szeretett, dédelgetett. A torta meg volt csipkedve, bele kóstolt valaki. De kicsoda? A mama nagyon szerette volna tudni.

— A tyuk tette, a fehér tyuk! mondá Jolánka. Ni, épen most röpül ki az ajtón.

A mama nagyon rázogatta a fejét, mint a kinek sehogyszem sem tetszik a dolog. Nem is csoda, mert hát kinek tetszenék, ha a szép frissen sült tortáját legelőször is a tyuk kóstolja meg.

Jolánka pedig visszatért a szobába és mikor ott egymaga volt, nagyot nevetett.

— Ezt ügyesen csináltam, jól kivágtam magamat s még azt sem mondhatja senki, hogy másnak bajt okoztam vele. A

tyukocskát nem büntetik, mert az nem tudja mit csinál, legfeljebb jobban fognak máskor vigyázni rá. Megtehetik, nem bánom.

És a pamlagon eldőlve, nézte a kandalló tüzét, ami nagyon kellemes dolog úgy téli estén, mikor kint javában söpri a szél a havat. Nézte, nézte és nevetgélt hozzá, elgondolva, hogy a fehér tyukocska nem is gyanítja, milyen bajból mentette ki.

— Dehogynem, tudom én nagyon jól, szólalt meg valaki.

Jolánka meglepetve nézett föl. — hát a fehér tyukocska ott ült vele szemközt a szék karján.

— Ejnye te hamis, hát hogy jöttél be ide? Bizonyosan nyitva maradt az ajtó és besompolyogtál. No remélem, nem haragszol azért a kis tréféért?

— Dehogynem haragszom! Hiszen nem történt semmi bajom; legfeljebb azt gondolják: milyen torkos jószág ez a fehér tyukocska! Mindenbe bele vágja a csőrét, pedig kap annyi magot-morzsát, a mennyi csak a begyébe fér. No de se baj, a fő az, hogy Jolánka ne kapjon büntetést, ugy-e?

— Persze, hogy az. Nem is kapok, mert senki sem tudja rám bizonyítani, hogy én tettem. Nagyon mulatságos, nevetünk is rajta.

— Természetesen! Most úgy is vig-nak kell lenni, farsang van, egy kis tréfa meg nem árt. Épen azért jöttem, hogy meghívjalak a mi mulatságunkra.

— Hová? Csak nem a tyuk-ólba?

— Látszik, hogy hebehurgya kis leány vagy. Hát csak olyan közönséges fehér tyuknak gondolsz te is engem? Ta-

lán bizony sokszor volt már olyan tyúk-látogatód, a kivel beszéltél? He?

Ez biz igaz volt. Jolánkának most jutott eszébe, hogy csakugyan furcsa, hogy a fehér tyukocska oda áll eléje és beszél. De hát olvasott ő már ilyet a mesékben, hát utóvégre sem nagyon csodálkozott rajta.

— Fogadni, mernék, hogy valami átöltözött tündér vagy, csak bele bujtál a fehér tyúk képébe... vagy valami tündér küldött.

— Eltaláltad féligmeddig. A többit majd meglátod, ha velem jössz. Még hívnék más vendéget is, ha volna itt, a ki jöhetne.

— Itt vagyunk mi!

... ISMERŐSÖKNEK TALÁLTA ŐKET.

És hirtelen ott termett a szoba közepén egy fiú és egy lány. Jolánka nagyon ismerősöknek találta őket és csakugyan rájuk is ösmert; eddig porcellánfigurák voltak, ott álltak mint gyertyatartók a kandalló párkányán.

A fehér tyukocska alaposan megvizsgálta őket.

— Hm! Elég tisztos vendégeknek

látszotok. De figyelmeztetek, hogy oda, a hová én viszlek, csak olyan vendég jöhet, a ki mindig lelkiismeretesen megtette kötelességét.

— Oh, abban nincs hiba! Mindig hűségesen tartottuk a gyertyát, szinte bele merevedett a karunk.

— Akkor jöhettek. Üljetek mindnyájan a hátamra.

— De hova gondolsz! szólt Jolánka. Már hogy bírnál el csak engemet magamat is?

— Az nem a te gondod. Üljetek te legelő. Hallottad, amit azelőtt a két új vendégnek mondtam, hogy kik jöhetnek... remélem, te is tisztának érzed magad minden hibától?

Jolánka ebben nem volt olyan tökéletesen bizonyos, de már ezt csak nem mondhatja ki? Aztán nem is tudja senki, van-e valami hiba a rováson, mért ne menne tündér-mulat-ságra? Felültek hát mindahárman a fehér tyuk hátára és akármilyen furcsa volt, de az bizonyos, hogy pompásan elfértek. A bűvös tyuk kiterjesztette szárnyait és már indulni akart, mikor a tükörasztal felől sirás hallatszott.

— Oh, hát miniket itt hagytok! Obvigyetek minket is!

Egy fura képű kis kinézer figura ült ott az asztalon az ő feleségével. Érezből voltak öntve és hűségesen ültek ott, a hová tették őket, senkinek sem lehetett panasza ellenük.

— Nem bánom, jertek ti is, szólt a tyukocska.

A kinézer meg a felesége fölugrottak.

— De tyukocska, ennyien már csakugyan nem férünk, nem bírsz el, aggódék Jolánka.

— Ne gondoldj vele. Csak jöjjön, a ki akar.

A két új vendég is elfért a tyukocska hátán.

Most már megindultak. Ugy kell lenni, hogy az ablak nyitva volt, mert egyszerre csak kint voltak a szabadban s a tyukocska magasan repült velök fölfelé.

— Tyukocska, nem esünk le? Én félek! szólt Jolánka.

— Csak az félhet, akinek valami hiba nyomja a lelkét, máskülönben nem érheti baj.

Erre Jolánka nem felelt, hanem így a dolog még kevésbé tetszett neki. Eszébe jutott, milyen furcsán nézett volt rá a mama... az a torta-história nem egészen tiszta. Szép dolog volna, ha most a magasból lepottyanna... még a kinézer figura is nevetne rajta...

...RÖPÜLT VELÖK.

aztán nyakát is szegné, mert már oly magasan járnak, hogy majd a felhőt érik. És a fehér tyuk még mindig följebb vitte őket.

— De hát hová megyünk?

— Oda fel! Azon a felhőn fölül, ott fogtok leszállni.

— No persze! Leszállni! Hiszen akkor lebuknánk! Nincs ott föld, amin megálljunk.

— Ne beszélj, ha nem tudsz hozzá. Most tél van, az a felhő meg van fagyva,

olyan kemény, mint a kristály és ott is van a kristály-palota, melyben mulatni fogunk. Ime itt vagyunk.

Csakugyan, amint megállt, a felhő fölött voltak egy nagy jégpalota előtt, mely csak úgy csillogott-villogott a hold sugaraiban. És a kapuja előtt ott várta őket a jégtündér.

— Vendégeket hoztál? Jól tetted. Remélem, mind olyanok, akik érdemesek, hogy betérjenek a palotámba.

— Vállalkoztak rá mindnyájan, hát elhoztam őket.

— A ki nem bizik magában, most még visszatérhet, mert palotámban csak az multhat, a ki ma hibát nem követett el.

...KRISTÁLY-POLYOSÓN HALADTAK VÉGIG.

A gyertyás fiu és leány, a kinézer meg a felesége leugrottak a tyuk hátáról.

— Mi ellenünk nem lehet panasz.

Jolánka is melléjük állt. Az már csak nem lehet, hogy őt ilyen hitvány figurák csuffá tegyék. Csak azért sem mond le a mulatságról.

— Ha úgy tetszik, induljunk, szólt a jégtündér.

Megindultak hosszú sorban, legelől a tündér s velök ment a fehér tyukocska is. Csillogó kristály-folyosón haladtak és Jolánka úgy érezte, mintha kissé fázott volna. De ha a többiek kibirták, ő is kibirja.

tál? Jól tetted.
akik érdekesek,
mba.
mindnyájan, hát

magában, most
otában csak az
nem követett el.

Mentek, sokáig mentek s végre eljuttak egy nagy csarnokba, melynek közepén terített asztal állott. A csarnokban még több fehér tyukocska sétált s ezek siettek az új vendégek üdvözlésére.

— Itt egy kicsit megpihenünk, szólt a kastély tündére. A kik olyan nagy utról jönnek, bizonyosan megéheztek. Először tehát falatozunk egy kicsit, aztán megyünk a tánczterembe.

— Ez nagyon jó lesz, szólt Jolánka.
— De még mennyire jó! szólt a kinézer. Én még soha sem ettem semmit, mióta megvagyok.

— De még én sem, szólt a gyertyás urfi. Pedig hányszor világítottam lakomáknál!

— Ideje, hogy ránk kerül a sor, tevé hozzá a gyertyás kisasszony.

Jolánka nem volt épen nagyon éhes,

...NAGY TORTÁT LÁTOTT.

de egy kis csemegétől soha sem ijedt meg; nem volt tehát ellenére, hogy asztalhoz ültek. Hanem az már kissé szöveget ütött a fejébe, mikor az asztal közepén egy nagy tortát látott. Épenségesen olyan torta volt, mint amaz otthon, melyet... no, magában titkon megvallhatja: melyet megcsipkedett. És, furcsa de igaz, ez is épen úgy meg volt csipkedve. Már szinte kedve sem volt hozzá, de mégis bele kellett harapni, mert ha kérdeznék, miért nem eszik, utoljára még elárulná magát.

A fehér tyukocska is jóízűen falatozott.

— Most már legalább megtudom, milyen az ize. Ugy is rám fogták oda lent, hogy csipkedtem belőle.

— De remélem, nem igaz? szólt a tündér. Ha hibát követtél el, valld meg őszintén, mert különben másra hárul a gyanu s ez nagy hiba.

— Igazán nem tettem.

— Szerencséd. Mert ha ma valaki ilyen hibát követett el és most csak egy

lujunk, szólt a

sorban, legelől
ehér tyukocska
osón haladtak
tha kissé fázott
ák, ő is kibírja.

falatot is lenyel ebből a tortából, menten lebukik innen.

Jolánka majd holtra ijedt, a mint ezt hallotta, mert épen a torkában volt a falat, már hiába nem akarta, — le kellett nyelnie. És ekkor hirtelen megnyílt alatta a csarnok padozata, a kristálypalota eltűnt s ő nem látott többé semmit, hanem bukott lefelé... sokáig... nagyon sokáig szédült, bukott keresztül felhőkön csillagok közt mind mélyebbre, míg nem végre lezuhant a földre és nagyot sikoltott. Azt hitte, hogy meghalt, de hát ez nem történt vele. Hanem az bizonyos, hogy a könyökét meg a homlokát ugyancsak oda koppintotta. És amint szétnézett, hát hol volt? Ugyanott a szobában, ahol azelőtt, csak hogy most nem a pamlagon ült, hanem a földön hevert. Már sötét volt, csak a kandalló lángja világította meg a szobát.

— Furesa... ha ezt valakinek el mondanám, bizonyosan azt felelné, hogy csak elaludtam, a roszt lelkiismeret bántott, hánykolódtam és leestem... Pedig az nem lehet, a fehér tyukocska itt volt... elvitt... Ni, a gyertyás urfi és kisasszony már szintén megjött... a kinézer is ott ül megint a feleségével és most már bizonyosan nem fognak beszélni, hiába kérdezősködöm tőlük, csakugyan velem voltak-e.

Biz' azoktól hiába kérdezősködött, nem szóltak azok semmit, csak álltak és ültek mereven, mint régóta.

— Már akár hogy volt, nem jól volt és magam okoztam... mert igaz, hogy mégis csak csúf dolog volt a szép tortát megcsipkedni... hazudni, hogy a tyuk

tette, a szegény ártatlan kis fehér tyuk... És a mama talán el sem hitte!... most ugyancsak roszt gondol felőlem. Mit tegyek?

Már ezen nem volt mit gondolkozni sokat. Fölugrott, kiszaladt a mamához és bűnbánólag megvallott mindent.

— Ezt vártam, felelé a mama komolyan. Jól tudtam én, hogy történt. De mert őszintén megvallottad, megbocsátom. Csak azt sajnálom, hogy a szegény tyukocskától nem kérhetsz bocsánatot.

Azt már csakugyan nem lehetett semmiképp megtenni, mert a fehér tyuk ezután soha sem szólalt meg többé, nem is értette a beszédet. De Jolánka megengesztelte azzal, hogy sok jó morzsát, kövér magot szórt neki.

— Ugy-e nem haragszol, tyukocska? mondogatá neki. Jó, hogy akkor elvittél... többé soha sem fogom eltagadni, ha hibát követtem el.

K I S L O V A G.

(Képpel a czimlapon.)

MINDANNYIAN *jelmez-bálban*
Jelenünk meg ma estére,
Ósi vértben, vagy csuhában, —
Ez pirosan, az fehérbé.

Én lovag-jelmezt váltottam,
Középkorit, daliásat,
S az ajtóba kiállottam
Osztogatni bokrétákat.

Adtam minden kis leánynak —
Gavallérosan fogadtam ;
De a legszebbet Emmának,
Az én hugoskámnak adtam.

a kis fehér tyuk...
m hitte!... most
dol felőlem. Mit

t mit gondolkozni
adt a mamához és
mindent.

elé a mama komo-
hogy történt. De
stad, megbocsátom.
gy a szegény tyu-
bocsánatot.

an nem lehetett
mert a fehér tyuk
meg többé, nem
De Jolánka meg-
sok jó morzsát,

agszol, tyukocska?
hogy akkor elvit-
fogom eltagadni,

V A G.

lapon.)

mez-bálban
estére,
csuhában, —
bérbe'.

váltottam,
sat,
ttam
íkat.

s leánynak —
dtam;
mmának,
nak adtam.

HIDEG BOT ÉS MELEG VESSZŐ. *)

— Mese. —

Z MÁR bizonyos, hogy a kis Ilonka igen boldog leánya. Hogy is ne? Mikor mindenki szerette és dédelgette, hogy azt sem tudta mit kívánjon. De ő ezért igen kedves leánya volt és nem hagyta magát elkényeztetni, mint helyzetében tette volna sok más gyermek. Egy szép téli napon kimentek a gyermekek sétálni a nevelő kisasszony-nyal. Ilonka, ki igen fürgé kis leánya volt, előre szaladt; de hirtelen megállott, mert egy kis tavat látott meg, mely az erős teli idő miatt befagyott. Nem nyugodott meg, míg nem csuszkálhatott rajta. A jég azonban elkezdett recsegnie és Ilonka ijedten fordult meg — amidőn hirtelen egy öreg ember feje bukkant föl előtte a jég alól. Ilonka még jobban megijedt, de csakhamar lecsillapodott, mert az öreg igen nyájasan szólt:

— Kedves lányom, te énvelem igen nagy szívességet tehetnél, ha azt a kis botocskát, mely a kezekben van, nekem adnád.

Ilonka gondolkozott, de nem azon,

*) Ezt a kis mesét nem azért közlöm, mintha teljesen felelne meg annak, amit a mesétől megvárunk. Épen a fődologban hiányos e művecske: nem látjuk, a két bűvös ajándékkal miképen vált hasznára Jolánka a szegény megzsarolt népnek. Mert megkövült alakok, szobrok megelevenítése még nem olyan tett, amely áldást jelent. De közlöm mégis folyékony előadása és az igazi mese-hang miatt, s főképen azért, mert e művecske — édes anyja bizonyítása szerint — mindenben saját munkája Leonának.

Forgó bácsi.

hogy oda adja-e, hanem azon, vajon ki lehet ez a furcsa öreg? Mialatt ezen tündődött, átnyújtotta a botot az öregnek, aki eltalálta Ilonka gondolatát, mert így szólt:

— Én a Jégkirály vagyok és igen szépen köszönöm a botocskát. Hálából megajándékozlak azzal a képességgel, hogy minden jégen tudj te korcsolyázni, bármilyen gyöngé lesz is az.

E szók után az öreg eltűnt.

Ilonka is megelégette a csuszkálást, a többi után szaladt és elmondta a vele történeteket.

Az öreg szava be is teljesedett, Ilonka nem sokára kapott korcsolyát, hogy tanuljon korcsolyázni. De Ilonkát nem kellett tanítani. Isten tudja, hogy — hogy nem: de ő, bár sohasem tanulta, mégis a legjobban tudott korcsolyázni mindjájánál.

Egy év mult el e sajátszerű, titokzatos találkozás óta, mikor Ilonka ismét arra a kis tóra ment s elgondolkozott a multakról. Egyszerre háta mögött valaki megszólalt:

— Sohse gondolkozzál oly nagyon, édes leányom! Most itt az ideje, hogy megháláljam jótettedet.

Ilonka megfordult és megpillantotta ugyanazt az öreg embert, akivel a mult évben találkozott. Az agg folytatá beszédét.

— Lásd gyermekem, én nem érem be az első jutalommal. Ime, fogd: ezeket is neked adom.

Hogy e szókat mondá, átnyújtott két botot.

Az öreg folytatá:

— Az egyiknek a neve hideg bot, s az a tulajdonsága, hogy ha valamit megérintesz, az legott kőszoborrá változik; ha meg a másik vesszővel megérinted, akkor ismét fölelevenül.

Ilonka szépen megköszönte az ajándékot és ment haza, hol bűvös ajándékainak segítségével sok jót tett a szegényekkel, elannyira, hogy végre Meseország királynőjévé koronázták, mert az akkori királynő kegyetlen volt s annyira zsarolta népét, hogy azok a trónról száműzték. Mikor össze volt gyűlve a nép, a sokaságból kivált egy tiszteletre méltó aggasztján, aki ily szókkal fordult a keményszívű királynőhöz:

— Mivel olyan zsarnok voltál, elveszed érdemlett büntetésedet, csufosan le kellett szállnod a trónról. Te pedig leányom, szólj Ilonkának, elvetted jószágodnak jutalmát: mert a jót Isten is megjutalmazza, a rosztat pedig megbünteti.

Ilonka jobban meg akarta nézni az öreg embert, mert nagyon hasonlított a Jégkirályhoz; de nem tehetette, mert az gyorsan eltűnve a jég alatt, e szavakat mondá:

— Elmegyek, mert a víz alatt jobban érzem magamat. Élj boldogul Ilonka!

Jolánka hangosan felkiáltott:

— A Jégkirály, a Jégkirály!

De a Jégkirályt nem lehetett látni. Ilonka azután népeinek példás beszédet tartott és bevonult a pompás királyi lakba, szüleit testvéreit oda vitette ma-

gához és mindnyájan boldogan éltek.

Aki ezt a mesét nem hiszi, menjen el Meseországba és bizonyosan ott találja Ilonkát ki még most is bölcsen kormányozza az ő hálás népeit.

UNÁTYINSZKY LEONA.

A BÁTORSÁG.

AHÁNY fiu van kis olvasóim közt, tudom, valamennyi szereti, ha azt mondják róla:

— Bátor gyerek!

Szép dolog is a bátorság és nem lehet igazán derék férfi, a ki nem bátor. Hanem kétféle bátorságra van ám szükség. Mert van testi és lelki bátorság. Az egyik az a bátorság, mikor valaki nem fél se tűztől, se víztől, se csatától és más olyan bajtól, mely testét fájdalommal és veszedelemmel fenyegeti; a másik az a bátorság, mikor valaki megteszi azt, amit jónak, helyesnek talál, nem tér el az igaz utról, akármi történjék is.

Melyik a különb bátorság és melyiket kell inkább kívánni?

Hát bizony csak az a kettő együtt az igazi. Erre nemrég hallottam egy példát.

Két fiatal gyerkőcz valamikép pus-kára tett szert és kiment a tilosba vadászni. De az őr rajta kapta őket s futásnak eredtek. Az egyik hirtelen leugrott egy vizes árokba és ott nyakig merült a víz alá, az őr nem vette észre; de a másikra az őr ráismert és másnap elfogták a bíró elé vitték, ki igen durva és kegyetlen ember volt. Kimondta, hogy a bűnösök mindegyike tiz korbácsütést kap.

— Ki volt a másik? Mondd meg! szólt az elfogott fiuhoz.

— Nem mondom meg.

— Akkor te kapod a büntetést ő helyette is. Gondold meg holnapig.

De az elszánt fiu nem gondolta meg, kész volt elszenvadni a büntetést a pajtásáért is. Hanem épen mikor már a büntetésre került volna a sor, berohant a másik bűnös. Ott a vizes árokba meghült és mire haza ért beteg lett, csak későn hallotta, mi vár pajtására.

— Az nem igazság, hogy ő szenvedjen még érettem is. Eljöttem, én is bűnös vagyok, mondá.

A bírót pedig ez a derék tett úgy meglepte és meghatotta, hogy mindkettőjüknek elengedte a büntetést.

GYORS UTAZÁS.

(Képpel a 133. lapon.)

ITT ülök a koczikában
Boldogan —

Sándor, Dani huzzák, ámbár
Doljuk van.

De hisz' nem meggyünk mi messze; —
Csak ide,
A szomszédba hajtunk mi most
Izibe.

A szomszédba: Nápolyba meg
Rómába.

Onnan vissza: Kerepesről
Gyomára.

Meg aztán Vácziól Párisba
Utazunk,
És egy kicsit Bécs körül is
Futtatunk.

Bohó utam nem egészen
Tréfa tán —
Van annak egy kevés alja,
De van ám!

Sándor s Dani a bohókás
Gyerekek —
A kertünkben több pontot így
Neveztek.

Ez a bokor: Páris; az ott
Chicago —
A harmadik Bécs, negyedik
Milano.

És így végig ment a földrajz
Nagy felén —
S ezért tudok utazni így
Könnyedén.

E játéknak egy kis haszna
Van talán —
A legtöbb város nevét így
Tanulám.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A *Kis Lap* XXX. köt. 6-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Wolf Vilma és Oszkár, Maderspach Janka és Julka, Wallerstein Margit és Laura, Krausz Tilda és Berta, Somogyi Lajos, Lakatos Margit, Bartha Zsuzsika, Telegdy Géza, Szentiványi Egon, Janny Géza, Theodorovich Melisza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Decs Jóska. Meg fog jelenni. — **Hermann Zsiga.** Érts meg jól: csaknem minden szó alkalmas arra, hogy széthányt tagjaiból újabb értelmeket hozjunk ki. Ami az ily szerkezetű rejtvénynek megadja a megjelenhetőségét, az a takaros forma. Szedd rimbe és méretbe az egyes szótagokat, ha ugyan értesz hozzá. De mert ezt kis fűtől-lánytól követelni még nem lehet, várjuk be idejét, amíg erre képes fogsz lenni. Ez az üzenetem sokatoknak szól ám. — **Janovitz testvérek.** Olvasd el a megelőzőt. — **B. M.** Küldemények visszaszármaztatására nincs érkezőm. A lenyomatokat egy hétig őrzöm. — **Henrici Oszika.** Az az öröm, amelyet enmagunknak köszönhetünk, edesebb annál, a melyet mások szereznek meg a számunkra. Te e »*Kis Lapot*« kétszeres élvezettel olvashatod. — **Gréger Szerena.** A versedet, amint azokat a sorokat elnevezted, elolvastam. Többet nem kívánhatsz. Nagyon derék nő válhatik belőled, bárha verset nem is fogsz írni tudni. — **Leipnik Ferencz.** Bátran írhatok lev. lapon is. — **b. Perényi Dezső.** Ami kalandjai oly kedesen vannak elmesélve, hogy munkádat mentül előbb fogom közölni. — **Pariss Rózsika.** Örömmel adom ki ügyesen előadott kicsi történetkédet. — **Riesz Fáni.** Levelkédet örömmel olvastam. — **Bauer Gusztáv.**

Kedves tudomásul veszem teljes fölépüléset. — **Jacobi Olivér.** Az irásodért nem neheztelek. Hogy is tehetném? Hiszen még csak kezdő vagy. Majd megizmosodik az s megszépül idővel. De már a leveled rojtos széleit kevésbé szeretem. — **Herczeg Irén.** Földadványod nem új, már régebben egyszer megjelent. A saját irásod? Olyan prókátoros. Az egyik rejtvényre beküldött feloldásod meg olyan tudományos apparatussal van megcsinálva, hogy újabb kételyek támadtak bennem: vajon tőled magadtól való-e a levél? — **Fischer Róza.** Már csak várd be türelmesen a végét. Előre megmondanom: mely kis hősömmek hova fordul sorsa — ez ép annyi volna, mint a rejtvényekkel együtt közlőni a megfejtést. Leveledben haladást tanusítottál. — **Balogh Menyus, Roth Fanni, Dobronyi Ilka.** Egy régiebb kötetben bőven előadtam, mi jelentősége és célja a levélbélyeg gyűjtésnek. Mint érdekesek a különféle pénznumek s érme: a levélbélyegek is, mint jelei a közművelődésnek, szintén érdemesek a gyűjtésre. Nem lehet mindenkinek drága arany-, bronz- és ezüst-érem gyűjteménye. De levélbélyegekből kevés költséggel szerezhet érdekes gyűjteményt. — **Mailáth Flóra.** A megfejtési határidő két hét. — **Kohn Gizella.** A »Franklin« társulat Légrády-testvérek, Singer és Wolfner kiadásában gyönyörűek jelentek meg. Nehéz köztük a választás. E czegek örömet küldik meg a kiadványaik sorozatát, még pedig bérmentesen. — **Stauber Berta.** Most hát másképen vagy meggyőződve. A mely munka nem Forgó bácsitól való, annak szerzője külön meg van említve. — **G. I.** Megindítottuk. Üdvözlét! — **P. Irma.** A lap czíme: »Journal de Jeunesse«, Havi folyóirat. Hetzel, Páris. Megrendelhető minden hiteles könyvárus által. — **Gold Margit.** Az »egy kosár gyerek« című rajzban a két felső: fiú. Kérdésed azonban mégis jogosult, mert a divat úgy összehabarta a viseletet: hogy leánykák fiú kalapot, s a fiúk leánykabátot hordanak mostanában. Rejtvényed nem szabatos: az *orr*-ot, mint láthatod, két *r*-rel írjuk. — **Bukovszky Margitka.** Ha küldesz elhasznált levélbélyegyet, azt két szorgalmas szegény fiucska nevében köszönettel fogadom. — **Finály testvérek.** A magyarázó szöveget rimes, vagy legalább méreteres sorokba kell szedni. Tegyetek kísérletet. — **Deutsch Dora.** Ügyes. Ha még sehol meg nem jelent, kiadom. — **Baross Ágneska.** A te pintyökéd okos madárka, de még sem oly rendkívüli, hogy külön megemlékezhesen róla a »Kis Lap«. Leírva ügyesen van s a mellékelt rajzocska is dicséretet érdemel. — **Madarász Victor.** Mind a kettő megjelent már. Csakhogy »Kálmán« helyett más névvel. — **Conrad Gyula.** Nevedre emlékezem. De azért a Pali bácsira való hivatkozás jó ajánlat. — **Payer**

Margit. Az első megrajzoltatom. — **Wertheimstein Rózsika.** Reménylen, a »Kis Lap« szorgalmas olvasása által mindjobban meg fogsz erősödni a magyar nyelvben. — **Kánitz Giza.** Földadványodban több hiba van. P. o. *ág* nem 16. és 6., hanem 5. és 6. betűje a sornak. Igló meg tán Szepesmegyében van. A többire nézve olvasd el, mit felelek a Finály testvéreknek. — **Nagy Ilonka.** Voltaképp most látom először irásodat s örömmel mondhatom, hogy az nekem nagyon tetszik, valamint előadásodat is jónak itélem. Püspöki druszádnak azt üzenem, hogy a sok közül az egyik rejtvény meg fog jelenni. Gyurinak add át férfias kézszorításomat. — **Küszler Gizella.** Kivánságodra kijelentem hogy irásod elég csinos. — **Csaplovics Dénes, Gorovszky Zeno, Hecht testvérek.** Az üdvözléseket teljes szívből viszonzom. — **L. R.** Elolvasás után szólhatok csak. — **Nagy György, Rechnitzer Irén, h. Saurban Jenő.** Köszönöm a szíves kérdést, jól érzem magamat. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenként elő nem sorolok, egy s más okból nem közzölhetek.*

BÜNTETÉS.

K. F., S. S., N. D., levelei, rendetlen irás vagy moeskos papiros miatt, nem jöhetnek tekintetbe.

Jótékonyság.

A *bölcsöde* javára: Mocsáry Pál 2 frt. — Jánoky Madocsány Gyula 50 kr. — D. D. 50 kr. — Hein Etel és Herman 1 frt. — A már eddig kimutatott 474 frt 62 krral együtt összesen 478 frt 62 kr., és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Lindenbaum Ilona 50 kr. — Kemény Jolán 50 kr. — D. D. 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Lindenbaum Ilona 50 kr. — Kemény Jolán 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.